

Hagyjátok el, hív keresztyének

Aurelius Prudentius Clemens
(348–405)

Debrecen, 1781

1. Hagy - já - tok el, hív ke-resz-tyé - nek,
Fáj - dal-mát a ti szí - ve - tek - nek,
Sen - ki ne si - ras - sa ha-lott - ját,
Mert megnyer-te ő bol-dog-sá - gát.

2. Anyák szűnjenek meg sírástól, Elfelejtkezvén magzatukról, Mert nem halál az ő haláluk, De életben megújulásuk.

3. Ekképpen az elvetett magvak Rothadásukban gyarapodnak, És szépen fejüket vetendők, Végezetül jó gyümölcs termők.

4. Fogadd be azért a holt testet, Kebeledbe, föld, vegyed őtet, Takargassad az ő tagjait, Mint édes anya magzatait.

5. Szentléleknek edénye volt ez, Az élő Isten képe volt ez, A Krisztus Jézus lakott ebben, Volt Istentől nyert kegyelemben.

6. Föld, híven tartsd e testet benned, Mert mikor Krisztus majd eljövend, Számon kéri ezt akkor tőled, Így leszen bizonynal, elhiggyed!

7. Noha ez mostan rothadandó És idővel porrá válandó, De feltámad az Úr szavára, Angyali zengő harsonára.